తెలుగులో అక్షరాలు ఏవేమిటి??

వేమూరి వేంకటేశ్వరరావు

1

ఎప్పుడో తోట కూరలనాడు అడగ వలసిన ఈ ప్రశ్నని ఇప్పుడా అడగడం? ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అడగ వలసిన ప్రశ్నే ఇది. ఎప్పుడైతేనేమిటి?

అసలు ఈ ప్రశ్న అడగాలని ఎందుకనిపించిందో చెబుతాను. నా పేరు వెంకటేశ్వరరావు అని రాయాలా, వేంకటేశ్వరరావు అని రాయాలా అని ధర్మ సందేహం వచ్చింది, ఒక సారి. ఎవరికి తోచినట్లు వాళ్లు రాయడం మన ఆచారం. ఒక వరస, ఒక వావి, ఒక ఒరవడి, ఒక నియమం, ఒక పద్ధతిపాటించడం మనవాళ్లకి అలవాటు లేదు. పైపెచ్చు రకరకాలుగా రాయడంలో ఉన్న రంజు ఒకే విధంగా రాస్తే ఎలాగొస్తుందని వాదించేవారు లేకపోలేదు. నాకేమో ఒక వరసో, ఒక వావో, ఒక ఒరవడో, ఒక నియమమో, ఒక పద్ధతో పాటిస్తే బాగుంటుందని ఒక తపన. అలా నియమితమైన పరిధిలో ఎన్ని ప్రయోగాలు చేసినా పరవా లేదు.

ఈ తపనతో ఇలా పరితపిస్తూ ఉంటే ఒకాయన, "సంస్కృతంలో 'వేంకటేశ్వరరావు' అని రాసి తీరాలి, తెలుగులో ఎలా రాసినా పరవా లేదు" అన్నాడు.

వెటకారానికి అంటున్నాడనుకున్నాను. "కాదు, నిజంగానే" అన్నాడు. "సంస్కృతంలో ఎ, ఒ లు లేవు, ఏ, ఓ లు మాత్రమే ఉన్నాయి," అని వివరణ ఇచ్చేడు.

ఉండబట్టక చిన్నయసూరి గారి బాలవ్యాకరణం తీసి చూసేను. మొట్టమొదటి సూత్రం "సంస్కృతమునకు వర్ణములేబది" అని ఉంది. దాని కింద మొదటి వరుసలో "అ ఆ ఇ ఈ ఉ ఊ ఋ ౠ ఌ ౡ ఏ ఐ ఓ ఔ అం అః" అని అచ్చులు ఉన్నాయి. ఈ జాబితాలో ఎ, ఒ లు లేవు, నిజమే!

రెండవ సూత్రం, "ప్రాకృతమునకు వర్ణములు నలువది" అని ఉంది. దాని కింద "అ ఆ ఇ ఈ ఉ ఊ ఏ ఓ అం అః" అని అచ్చులు పది ఉన్నాయి. ఇందులో ఋ ౠ ఌ ౡ లు లేవు. ఏ ఐ ఓ ఔ లు ఏమైపోయాయా అని ఆలోచిస్తూ తర్వాతి వాక్యం చదివేను. "కొందఱ మతంబున హ్రస్వవక్రంబులు బ్రాకృతంబునందుఁ గలవు. కొందఱ మతంబున వక్రతమంబులుం గలవు." అని ఉంది. ఎ ఒ లు హ్రస్వవక్రములు, ఐ ఔ లు వక్రతమములు.

మనకి ఆదిలోనే హంసపాదు వచ్చింది. ఈ రెండవ సూత్రాన్ని బట్టి ప్రాకృతంలో ఏయే అక్షరాలున్నాయో ఎవరికీ ఇదమిద్ధంగా తెలియదనే కదా సారాంశం? కొందరి దృష్టిలో ఉన్నాయి, కొందరి దృష్టిలో లేవు. ఒక భాషలో ఉన్న అక్షరాలు ఏమిటో మనం తెగించి నిర్ణయించ లేక తుని తగువులా తీర్పు చెబితే ఎలా? ఏ మాటంటే ఎవరికి ఎక్కడ కోపం వస్తుందోనని మనం ఇలా ప్రవర్తించడం శతాబ్దాలుగా అలవాటు చేసేసుకున్నాం. మనం మన ఫారిన్ పోలసీ'ని కూడ ఇలాగే నడుపుతున్నాం.

"తెనుఁగునకు వర్ణములు ముప్పదియాఱు" అన్న మూడవ సూత్రం కింద "అ ఆ ఇ ఈ ఉ ఊ ఎ ఏ ఐ ఒ ఓ ఔ అఁ ఆఁ" అన్న అచ్చుల జాబితా ఉంది. ఈ జాబితా ప్రకారం తెలుగులో 'ఎ' అనే అచ్చు ఉంది కనుక వ+ఎ = వె అనే గుణింతాక్షరం కూడా ఉంది. 'వె' ఉంది కనుక వెంకటేశ్వరరావు అని రాసెయ్యవచ్చని భ్రమ పడిపోకండి. తిరుపతి

వేంకటేశ్వరుడి పేరు కనుక, దేవ భాష సంస్కృతం కనుక, దేవుడి పేరు సంస్కృతంలోనే రాయాలి కదా? అందుకని నా పేరు వేంకటేశ్వరరావు అనే రాయాలి అని నాలో నేను తీర్మానించుకున్నాను. నేను అలాగే రాసుకుని పత్రికకి పంపితే వారేమో నా రాతని సవరించి మొండిగా వెంకటేశ్వరరావు అనే అచ్చుకొడుతున్నారు.

ఈ మొండితనానికి కారణం ఏమిటా అని మరికొంత పరిశోధన చేసేను. వేం – అంటే కష్టాలను, కట – అంటే పరిహరించేవాడు కనుక 'వేంకట' సరి అయిన ప్రయోగం అని కొందరు సమర్థించేరు. ఇదే నిజమైతే వెంకన్న, వెంకమ్మ, వెంకోజీ మొదలైన పేర్లని వేంకన్న, వేంకమ్మ, వేంకోజీ అని రాయాలి. కాని మనం అలా రాయం. కనుక 'వెంకట' శబ్దం మరెక్కడినుండో వచ్చి ఉండాలి. తిరుపతి వేంకటేశ్వరుడు తమిళదేశపు పొలిమేరలలో వెలిసేడు కాబట్టి, ఈ మాట మీద సంస్కృత ప్రభావం కంటె తమిళ ప్రభావం ఎక్కువ ఉండొచ్చు కదా! తమిళంలో వెంగడం అంటే వెల్ కడం లేదా తెల్లటి కొండ. ఈ వెల్ లోంచి వచ్చినవే మన వెల్ల, వెన్నెల, వెన్న మొదలైన తెలుగు మాటలు. ఈ వెల్ లోంచి వచ్చినవే వెంగళరావు, తిరువెంగడం, వెంగడయ్య మొదలైన తెలుగు పేర్లు కూడ. ఈ వెంగడయ్య తెలుగు నోట వెంకటయ్య అయేడు. ఇదే నిజమైతే వెంకట శబ్దం అసలు శబ్దం. కాని దేవ భాషలో 'వె' లేదు. అందుకని ఈ మాటని 'వేంకట' గా మార్చేసి, వేం – అంటే కష్టాలను, కట – అంటే పరిహరించేవాడు అని అర్థాన్ని కట్టించేరని ఒక సిద్ధాంతం ఉంది. నిజానిజాలు ఆ ఏడు కొండలవాడికే ఎరుక.

వేంకటేశ్వరుని ప్రసక్తి వచ్చింది కనుక అలివేలు మంగతాయారమ్మని కూడ ఒక సారి స్మరిద్దాం. అలర్ మేల్ మంగై తాయార్ అన్నది అసలు పేరు. అది అలమేలు మంగతాయారుగా మారి అక్కడనుండి అలివేలు, మంగమ్మ, తాయారు, మంగతాయారు అని నాలుగు పేరులతో వెల్లి విరిసింది.

2

మనం ఈ రోజులలో రాసే భాష తెనుఁగు కాదు. ఎందుకంటే తెనుఁగులోని హల్లులకి ఒత్తులు లేవు. అంటే, అక్కినేని నాగేశ్వరరావు కొడుకు నాగార్జున ఒత్తులు లేకుండా మాట్లాడే సంభాషణలలోని భాష తెనుఁగు అనుకోవచ్చు!

ఇంకా పెద్ద తమాషా ఉంది. పైన చెప్పిన చిన్నయసూరి మూడు సూత్రాలతో ఉన్న ఉదాహరణలని మరో మూడు సార్లు చదివి చూసేను. ఎక్కడా – అంటే అచ్చుల జాబితాలో కాని, హల్లుల జాబితాలో కాని – కంచు కాగడా వేసి వెతికినా ఱ కనిపించ లేదు. కాని 'ముప్పదియాఱు' అన్న మాటలోనూ, 'కొందఱు' అన్న మాటలోనూ చిన్నయసూరి గారు 'ఱ' ని వాడేరు. ఈ శకటరేఫ మరి ఏ భాష లోనిదో! మూడొంతులు ముద్రాపకులు చేసిన ముద్రారాక్షసం అయి ఉండవచ్చు. మహా రచయిత, వయ్యాకరణి అయిన చిన్నయసూరి గారిలో తప్పులెన్నడం నా అభిమతం కాదు. భాషలో స్థాయీకరణ లోపించిందని మనవి చేసుకుంటున్నానంతే.

అయ్యా! చెప్పవచ్చేది ఏమిటంటే మన భాషలో ఎన్ని అక్షరాలు ఉన్నాయో, ఏయే అక్షరాలు ఉన్నాయో మనకే తెలియదు. ఉదాహరణకి నా దగ్గర ఉన్న పెద్ద బాలశిక్షలో 'య ర ల వ' లలో ఆఖరి అక్షరం 'క్ష' అని పేర్కొన్నారు. 'క్ష' అనే 'వర్ణం' హిందీలో ఉంది కానీ తెలుగులో లేదు. తెలుగులో 'క్ష' రాయాలంటే 'క కింద ష' రాయాలి. హిందీ ప్రచార సభ వారు తెలుగు దేశంలో హిందీ అలవాటు చేసిన రోజులలో ఈ 'క్ష' తెలుగు లిపి లోనికి ఎక్కి ఉంటుంది. ఇది మన నసాళం లోకి ఎంత వరకు ఎక్కిందంటే విశ్వనాథ సత్యనారాయణ గారి కొడుకు అచ్యుత దేవరాయలు గారు 'క కింద ష' కి 'క్ష' కి మధ్య తేడా ఉందని వేదారవిందము అనే పుస్తకంలోని 'అక్షరము' అనే అధ్యాయంలో ఒక సిద్ధాంతం లేవదీశారు.

నిజంగా తెలుగుని ఎక్కువగా ప్రభావితం చేసినది సంస్కృతం. తెలుగుని సంస్కృతం ఎంతగా ప్రభావితం చేసిందంటే సంస్కృతం మాటలు తెలుగులోకి తొంబ తొంబలుగా రావడమే కాకుండా సంస్కృతపు అక్షరాలు కూడ తెలుగులోకి వచ్చేసేయి. ఈ భావం పరిపూర్ణంగా వ్యక్తం చెయ్యడానికి ఒక ఉదాహరణ చెబుతాను. ఇంగ్లీషులోని మాటలు కూడ తెలుగులోకి కోకొల్లుగా వచ్చేయి. రైలు, బస్సు, పోలీసు, కోర్టు, బేంకు, మొదలైనవి కనీసం అయిదు వేల వరకూ ఉండొచ్చని తూమాటి దొణప్ప ఒక చోట అంచనా వేసేరు. ఇన్ని ఇంగ్లీషు మాటలు ఇన్నాళ్ళబట్టి మనం తెలుగులో వాడేస్తూన్నా వాటిని తెలుగు లిపిలో రాసేటప్పుడు తెలుగు అక్షరాలనే వాడుతున్నాం. అవునా? కాని సంస్కృతం మాటలని తెలుగులో రాయవలసి వచ్చినప్పుడు సంస్కృత శబ్దానికి సరి అయిన శబ్దం తెలుగు లిపిలో లేక పోతే సరి కొత్త అక్షరాలని సృష్టించి తెలుగులో కలిపేసేం. ఇలా వచ్చి కలిసినవే ఋ ౠ ఌ ౡ, విసర్గ, ఖ ఘ ఛ ఝ ఠ ఢ థ ధ ఫ భ శ ష అనే వర్ణములు. పోనీ వచ్చి కలిస్తే కలిసేయని ఊరుకున్నా మనుకొండి. ముందొచ్చిన చెవులు కంటె వెనకొచ్చిన కొమ్ములు వాడి అంటారే అలాగ నాలాంటి వాడు 'వాంగ్మయం' అని తెలుగులో రాస్తే కొంపలు అంటుకుపోయినట్లు అది చెరిపేసి 'వాఙ్మయము' అని దిద్దేస్తారు. 'క్రిష్ణ' అని కాని 'క్రుష్ణ' అని కాని రాస్తే కసిరి కొట్టి 'కృష్ణ' అని వంద సార్లు 'ఇంపోజిషన్' రాయిస్తారు.

సంస్కృతం మాటలని తెలుగులో రాయడానికి వీలుగా తెలుగులో కొత్త అక్షరాలని కలిపినట్టే ఇంగ్లీషు మాటలని రాసే సౌలభ్యతకి కొత్త అక్షరాలని సృష్టించ వలసిన అవసరం ఉన్నప్పటికీ ఎవ్వరూ తెగించి ఆ పని చెయ్యలేక పోయారు. ఉదాహరణకి ఇంగ్లీషులో బేంక్ అనే మాట ఉంది. దీనిని పలకడం మనందరికీ తెలుసు. కాని ఈ మాటని తెలుగు లిపిలో బాంకు, బేంకు (ఇక్కడ బేకు అన్న మాటలో 'బే' ని ఉచ్చరించినట్లే బేంకు లో 'బే' ని ఉచ్చరించాలి), బ్యాంకు, బ్యాంకి, బేంకి, అనుకుంటూ రకరకాలుగా రాస్తారు. సంస్కృతపు ప్రభావం వల్ల తెనుఁగు హల్లులకి ఒత్తులు వచ్చినట్లే ఇంగ్లీషు ప్రభావాన్ని ఆసరాగా తీసుకుని బేంక్ అనే మాటని తెలుగు లిపిలో బే'ంకు అని రాయవచ్చు. అలాగే పె'న్ను ఇత్యాదులు. కాని ఇటువంటి తుంటరి సలహాలు ఇచ్చేనంటే 'ప్రయోగం పేరిట భాషని అపవిత్రం చేస్తావుటయ్యా, ఊహూ!' అని శంకరాభరణంగారు శివం ఎత్తిపోతారేమోనని భయపడుతున్నాను.